

NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ KALICH

Je vražda kněze větším hříchem?

Poručík Eva Dallasová na stopě vraha církevních činitelů

SMRTÍCÍ KALICH

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření
Smrtící hrátky

J. D. Robb

SMRTÍCÍ KALICH

Přeložil Zdík Dušek

Copyright © 2008 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2015
Czech Edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN PDF 978-80-7359-764-1

*Střežte se živých proroků,
kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím,
ale uvnitř jsou draví vlci.*

– Matouš, 7:15
(podle ekumenického vydání z r. 1985)

*Víra,
která přehlíží smrt.*

– William Wordsworth

Kapitola 1

Kněz při zádušní mši položil hostii z nekvašeného chleba a pohár levného červeného vína na plátěný ubrus přehozený přes oltář. Paténa i kalich byly ze stříbra. Jednalo se o dary od muže, který teď ležel v květinami obložené rakvi pod dvěma sešlapanými schůdky, jež oddělovaly kněze od shromáždění.

Mrtvý se dožil sto šestnácti let a každý den prožil jako věřící katolík. Jeho manželka zemřela před pouhými deseti měsíci a každý den z těch deseti měsíců pro ni truchlil.

Lavice starého kostela ve Španělském Harlemu zaplňovaly jeho děti, vnoučata, pravnoučata a praprawnoučata. Mnozí žili v této farnosti a mnozí sem přijeli uctít jeho památku. Obřadu se účastnili i oba dosud žijící bratři mrtvého, stejně jako bratřanci a sestřenice, synovci, neteře, přátelé a sousedé, takže živí obsadili nejen lavice, ale i uličky a předsín kostela, aby se tímto prastarým obřadem rozloučili s nebožtíkem.

Hector Ortiz byl hodný člověk, který vedl dobrý život. Zemřel pokojně ve své posteli, obklopený fotografiemi rodiny a mnoha obrázky Ježíše, Marie a svého oblíbeného světce Vavřince. Svatý Vavřinec byl za svou víru uškvařen k smrti a ironií osudu se stal patronem restaurátorů.

Lidé budou Hectora Ortize postrádat a oplakávat, ale dlouhý, slušný život a lehká smrt dodávaly mši atmosféru klidu a smíření – a pozůstalí plakali spíš kvůli

sobě než pro zesnulého. Kněz si pomyslel, že je víra ujišťuje o Hectorově spáse. A zatímco pokračoval v dobře známém obřadu, rozhlížel se po obličejích truchlících. Hleděli na něj a nechávali se provádět tímto posledním projevem úcty.

Ve vzduchu se mísily vůně květin, kadidla a vosku svíček do mystické kombinace. Do vůně moci a přítomnosti.

Kněz slavnostně sklonil hlavu nad symboly těla a krve a omyl si ruce.

Znal Hectora a dokonce před týdnem vyslechl jeho zpověď – jak se ukázalo, poslední. Shromáždění vstalo a otec Flores si pomyslel, že Hector už nikdy nedostane další pokání.

Promlouval ke shromáždění a lidé odpovídali známými slovy eucharistické modlitby až po sanktus.

„Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh zástupů.“

Slova byla pronášena zpěvavými hlasy, které se zvedaly ke stropu a prolínaly se s kouzelně provoněným vzduchem. Hector miloval liturgické zpěvy. Shromáždění poklekli na požehnání – ozvalo se rozladěné zakvílení dítěte, suché odkašlání, šustot oblečení a šepot.

Kněz počkal, až se vše utiší a nastane ticho. Na správnou chvíli.

Poté požádal sílu Ducha svatého, aby přijal nabízenou hostii a víno a proměnil je v Kristovo tělo a krev. A v souladu s obřadem pokračoval jako zástupce Syna božího.

Moc. Přítomnost.

A zatímco na něj shlížel ukřižovaný Ježíš za oltářem, Flores věděl, že v tom okamžiku má tu moc on sám. Ztělesňuje v sobě onu přítomnost.

„Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo,“ pronesl Flores a pozvedl hostii, „které se za tebe vydává.“

Zazvonily zvony a věřící sklonili hlavy.

„Vezměte a pijte z toho všichni, toto je kalich mé krve.“

Pozvedl pohár. „Která se prolévá za vás a za všechny k odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná, to konejte na mou památku. Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.“

Pomodlili se a kněz jim požehnal. Popřáli pokoj jeden druhému. A znovu zazněly jejich hlasy, zpívající *Be-ránku boží, který na sebe bereš hříchy světa, smiluj se*, zatímco kněz rozlomil hostii a vložil z ní kousek do kalicha. Ministranti pokročili kupředu a zastavili se u oltáře. Kněz si přiložil pohár k ústům.

Zemřel, jakmile se napil krve.

Kostel sv. Kryštofa ve Španělském Harlemu stál mezi obchodem s potravinami a zastavárnou. Měl malou šedou věžičku a na rozdíl od okolních budov ho nezdobily grafity. Uvnitř voněl po svíčkách, květinách a leštěnce na nábytek. Jako příjemný domov na předměstí.

Nebo to tak poručíku Evě Dallasové cestou mezi řadami lavic připadalo. Vepředu seděl muž v černé košili, černých kalhotách a bílém kolárku, se svěšenou hlavou a složenýma rukama.

Eva si nebyla jistá, jestli se muž modlí nebo jenom čeká, ale nebyl pro ni nejdůležitější osobou. Obešla nablýskanou rakev, téměř zavalenou rudými a bílými karafiáty. Ani tahle mrtvola pro ni nebyla nejdůležitější.

Zapnula záznamník na klopě, ale když vykročila na dva schůdky ke stupínku s oltářem – a ke svému cíli –, její kolegyně ji zatahala za rukáv.

„Ehm, myslím, že bychom měly, však víš, pokleknout.“

„Na veřejnosti nikdy neklečím.“

„Ne, vážně.“ Peabodyová se rozhlédla tmavýma očima po oltáři a sochách. „Tady nahoře je svatá půda nebo tak něco.“

„To je zvláštní – mně to připadá spíš jako mrtvola.“

Eva pokračovala v chůzi. Peabodyová za ní na vteřinu klesla na jedno koleno a následovala ji.

„Oběť byla identifikována jako Miguel Flores, věk třicet pět, katolický kněz,“ začala Eva. „Tělem někdo hýbal.“ Střelila pohledem po jednom ze strážníků, kteří hlídali místo činu.

„Ano, madam. Oběť se zhroutila během mše a někteří přítomní se ji pokusili oživit, zatímco jiní volali devět set jedenáct. Na místě byli dva policisté, kteří se účastnili pohřbu. Jeho pohřbu,“ dodal a trhl bradou k rakvi. „Vyklidili prostor kolem oltáře a zabezpečili ho. Čekají, až s nimi budete chtít mluvit.“

Jelikož Eva už měla zaizolované ruce a nohy, shýbla se rovnou k oběti. „Peabodyová, zaznamenej otisky, čas smrti a tak dále. A do záznamu, tváře oběti jsou jasně růžové. Obličejová zranění na levém spánku a lícni kosti, nejspíš způsobená při pádu.“

Vzhledla a všimla si stříbrného kalichu na poskvrněném bílém plátně. Vstala, přistoupila k oltáři a přičichla k poháru. „Z toho se napil? A přitom zkolaboval?“

„Při svatém přijímání,“ odpověděl muž z první řady, než stačil promluvit strážník.

Eva přešla k druhé straně oltáře. „Vy tady pracujete?“

„Ano. Tohle je můj kostel.“

„Váš?“

„Jsem zdejší pastor.“ Vstal. Byl to mohutný, svalnatý muž se smutnými tmavými očima. „Jsem otec López. Miguel celebroidal zádušní mši a dostal se ke svatému přijímání. Napil se a prakticky okamžitě jím projely křeče. Roztrásl se, zalapal po dechu a zhroutil se.“ López mluvil s nepatrným přízvukem připomínajícím exotický lak na hrubém dřevě. „Byli tu lékaři a další zdravotníci a ti se ho pokusili oživit, ale bylo příliš pozdě. Jeden z nich říkal, že ho podle něj otrávil, ale já tomu nevěřím.“

„Proč ne?“

López rozpráhl ruce. „Kdo by takhle otrávil kněze? A v takové chvíli?“

„Odkud je to víno v poháru?“

„Mešní víno míváme zamčené ve svatostánku v sakristii.“

„Kdo k němu má přístup?“

„Já. Miguel, Martin – totiž otec Freeman – a ministranti, kteří pomáhají při mši.“

To je fůra lidí, pomyslela si Eva. Proč se vůbec obtěžuje se zamykáním? „Kde jsou?“

„Otec Freeman je na návštěvě u rodiny v Chicagu. Měl by se vrátit zítra. Dnes máme... měli jsme... tři ministranty vzhledem k velké účasti na mši.“

„Budu potřebovat jejich jména.“

„Přece si nemyslíte...“

„A tohle?“

López pobledl, když Eva zvedla stříbrnou misku s hostií. „Prosím. Prosím. Je to vysvěcený předmět.“

„Je mi líto, ale teď je to důkaz. Kousek tu chybí. Snědl ho?“

„Malý kousek se odlomí a smísí se s vínem. Spolkl by ho s vínem.“

„Kdo nalil víno do poháru a dal sem tu...“ Jak se tomu, sakra, říká? Oplatka? Sušenka?

„Hostii,“ pomohl jí López. „On. Ale já jsem před vysvěcením nalil víno do zásobní nádoby a připravil jsem Miguelovi hostii. Udělal jsem to osobně na znamení úcty k panu Ortizovi. Mši celebroidal Miguel na žádost rodiny.“

Eva naklonila hlavu ke straně. „Oni nechtěli vás? Neříkal jste, že jste tady hlavní kněz?“

„Jsem pastor, ano, ale jsem tu nový. Tuhle farnost spravuji teprve osm měsíců, od odchodu monsignora Cruze na odpočinek. Miguel tu působil přes pět let, oddal dvě pravnoučata pana Ortize a před necelým rokem sloužil mši za paní Ortizovou. Pokřtil...“

„Minutku, prosím.“

Eva se otočila k Peabodyové.

„Omlouvám se za vyrušení, otče. Totožnost potvrzená,“

ohlásila Peabodyová. „Čas smrti odpovídá. Napil se, dostal křeče, zkolaboval, zemřel. Červené tváře. Kyanid?“

„Dobrý odhad. Ať to Morris potvrdí. Zabal pohár a tu sušenku, vyber si jednoho z těch poldů, co tu byli jako svědkové, a poslechni si, co ti k tomu poví. Já si vezmu na starost toho druhého, jen co mi López ukáže zdroj vína a té druhé věci.“

„Uvolníme toho druhého mrtvého?“

Eva se zamračila na rakev. „Když čekal už takhle dlouho, ještě chvíli to vydrží.“ Obrátila se zpátky k Lópezovi. „Potřebuju vidět, kde uchováváte...“ Občerstvení? „... víno a hostie.“

López přikývl. Vykročil od oltáře a odvedl Evu dveřmi do menší místnosti. Jednu stěnu lemovaly skříně a na stole stála vysoká bedna s hluboce vyrytým křížem. López vytáhl z kapsy kalhot klíče a odemkl ji.

„To je tabernákl, svatostánek,“ vysvětlil. „Obsahuje nevysvěcené hostie a víno. Větší zásoby uchováváme támhle v první skříní, taky pod zámkem.“

Eva si všimla, že se dřevo krásně leskne. Z takového povrchu půjdou snadno odebrat otisky. Zámek byl jednoduchý, nejzákladnějšího typu. „A z téhle karafy naléváte víno do poháru?“

„Ano. Nalil jsem ho do kalicha, vzal jsem hostii a donesl jsem je Miguelovi na začátku eucharistické liturgiky.“

Průhlednou karafu do poloviny zaplňovala nafialovělá tekutina. „Pustil jste ty věci na nějakou dobu z ruky nebo jste je nechal bez dozoru?“

„Ne. Připravil jsem je a měl jsem je pořád u sebe. Opak by byl projevem neúcty.“

„Musím je zahrnout do důkazů.“

„Rozumím. Ale tabernákl nesmí opustit kostel. Prosím, jestli ho potřebujete prozkoumat, nemohli byste to udělat tady? Omlouvám se,“ dodal. „Nezeptal jsem se vás na jméno.“

„Poručík Dallasová.“

„Nejste katolička.“

„Co mě prozradilo?“

Pousmál se, ale jeho oči neopouštěl smutek. „Chápu, že neznáte naše tradice a obřady a některé vám mohou připadat zvláštní. Domníváte se, že někdo něco provedl s vínem nebo hostií.“

„Zatím se ještě nedomnívám nic,“ odpověděla Eva pečlivě neutrálním hlasem.

„Pokud ano, pak někdo využil Kristovu krev a tělo k zabití člověka. A já jsem je donesl Miguelovi. Vložil jsem mu je do rukou.“ Eva viděla, jak pod smutkem v jeho očích probleskuje zlost. „Bůh je odsoudí, poručíku, ale věřím i v pozemské zákony. Udělám vše, abych vám pomohl při vaší práci.“

„Jaký byl Flores?“

„Dobrý kněz. Soucitný, oddaný, řekl bych, že, ehm, energický. Bavila ho práce s mladými lidmi a výborně to s nimi uměl.“

„Objevily se u něj v poslední době nějaké problémy? Deprese, stres?“

„Ne, ne. Věděl bych o tom. Poznal bych to na něm. My tři bydlíme spolu na faře za kostelem.“ Neurčitě mávl rukou, jako kdyby se mu hlavou honily desítky jiných myšlenek. „Skoro denně spolu jíme, mluvíme, debatujeme, modlíme se. Všiml bych si, kdyby mu něco dělalo starosti. Jestli si myslíte, že si mohl sám vzít život, pak říkám, že ne. A nikdy by to neudělal takovým způsobem.“

„Co potíže s někým jiným? Nevíte o někom, kdo by na něj nevrátil, nebo s ním měl nějaký problém – profesionální či jiný?“

„O ničem se nezmínil, a jak jsem říkal, mluvili jsme spolu denně.“

„Kdo věděl, že dnes povede ten pohřeb?“

„Všichni. Hector Ortiz byl stálý člen farnosti, všemi milovaný a uznávaný. Všichni věděli o pohřbu i o tom, že mši bude sloužit Miguel.“

Za řeči přešel ke dveřím a otevřel je. Do místnosti se vlilo květnové slunce. Eva zaznamenala, že zámek ve dveřích je skoro tak jednoduchý jako na tabernáklu.

Snadno sem mohl někdo vniknout a zase odejít.

„Proběhly už dneska nějaké jiné mše?“ zeptala se Lópeze.

„Každodenní ranní mše v šest hodin. Sloužil jsem ji já.“

„A víno i hostie pocházely ze stejné várky jako na pohřeb?“

„Ano.“

„Kdo vám je přinesl?“

„Miguel. Je to malá bohoslužba, obvykle nepřijde víc než deset, nebo dvacet lidí. Dnes jsme jich čekali ještě méně, protože většina farníků se chystala na pohřeb.“

Vešel dovnitř, pomyslela si Eva, zúčastnil se mše. Zaskočil sem dozadu, otrávil víno. Odkráčel. „Kolik jste zhruba přilákali lidí?“

„Na ranní mši? Hm... osm, nebo devět.“ Na okamžik se odmlčel. Eva předpokládala, že v duchu počítá návštěvníky. „Ano, devět.“

„Budu potřebovat i jejich jména. Někde neznámé obličeje?“

„Ne. Znal jsem všechny přítomné. Byla to malá skupinka, jak jsem říkal.“

„A byl jste tu jenom vy a Flores. Nikdo vám nepomáhal.“

„Na ranní mši ne. Na tu obvykle nevyužíváme ministranty, s výjimkou předvelikonočního půstu.“

„Dobře. Chtěla bych, abyste sepsal co nejpresněji pohyby a aktivity oběti... otce Florese dnes ráno, včetně časů.“

„Hned se do toho pustím.“

„A budu muset zajistit tuhle místnost jako součást místa činu.“

„Ach.“ Očividně se zarazil. „Tušíte, na jak dlouho?“

„Netuším.“ Věděla, že je příkrá, ale celá tahle... posvátnost ji znervózňovala. „Když mi dáte svoje klíče, bude to jednodušší. Kolik klíčů máte?“

„Tyhle a jedny na faře. Potřebuji klíč od fary.“ Odebral z kroužku jeden klíč a zbytek podal Evě.

„Díky. Kdo byl Ortiz a jak zemřel?“

„Pan Ortiz?“ Obličej mu prozářil úsměv. „Jak jsem říkal, stálý člen komunity. Vlastnil rodinnou restauraci pár bloků odtud. U Abuela. Slyšel jsem, že ji vedl s manželkou ještě zhruba před deseti lety, ale pak ji po nich převzal jeden z jeho synů a vnučka. Bylo mu sto šestnáct. Zemřel klidně – a doufám, že bezbolestně – ve spánku. Byl to dobrý, oblíbený člověk. Věřím, že už je v Božích rukách.“

Lehce se dotkl prsty křížku, který měl kolem krku. „Jeho rodinu pochopitelně události dnešního dopoledne rozrušily. Rád bych se s nimi spojil, abychom mohli dokončit zádušní mši. Ne tady,“ dodal, než Eva stačila promluvit, „ale potřebují pohřbít svého otce, dědečka a přítele. Potřebují dokončit obřad. A neměli bychom se chovat neuctivě k panu Ortizovi.“

Eva chápala povinnosti vůči mrtvým. „Teď si musím ještě s někým pohovořit. Pokusím se to urychlit. A potřebuju, abyste na mě počkal na faře.“

„Jsem podezřelý.“ To pomyšlení jím podle všeho neotřásl ani ho nepřekvapilo. „Dal jsem Miguelovi zbraň, která ho možná zabila.“

„To je pravda. A v tuhle chvíli je podezřelý prakticky každý, kdo vstoupil do kostela a měl přístup do téhle místnosti. Hectora Ortize vynechám, ale tím moje benevolence končí.“

Znovu se pousmál. „Patrně můžete vyloučit i malé děti a batolata, kterých tu byly desítky.“

„Nevím, nevím. Batolata mi připadají krajně podezřelá. Musíme se podívat do Floresova pokoje na faře. Jakmile to půjde, zařídím, aby odnesli pana Ortize z místa činu.“

„Děkuji. Počkám na vás doma.“

Eva ho doprovodila ven, zamkla dveře a požádala nejbližšího strážníka, aby jí přivedl toho druhého policejního svědka.

Zatímco čekala, znovu si obešla Florese. Pohledný chlap, pomyslela si. Zhruba sto osmdesát centimetrů vysoký. Postava se těžko hodnotila v tomhle legračním hábitu, ale podívala se na oficiální údaje. Podle nich vážil pěkných pětasedmdesát kilo.

Měl souměrné rysy a husté tmavé vlasy s několika stříbrnými nitkami. Vypadal jemněji než López. Byl štíhlejší a mladší.

Kněží se zřejmě vyskytují ve všech typech a velikostech, jako normální lidé.

A mají zakázaný sex. Bude se muset někoho zeptat na původ tohoto pravidla, jestli zjistí, že ho Flores dodržoval. Někteří kněží ho ignorují a užívají si radovánky jako ostatní. Flores mezi ně třeba patřil taky.

Kdo by dodržoval celibát?

Možná se spustil se špatným člověkem. Zabila ho vzteklá milenka nebo vzteklý partner milenky. Prý to uměl s mladými lidmi. Třeba si to rád rozdával s nezletilými. Vyřídil ho mstivý rodič.

Nebo...

„Poručík Dallasová?“

Eva se otočila k sexy ženě v usedlých černých šatech. Patrně by se dala označit za drobnou, protože i v černých střevíčkách na vysokém podpatku měřila sotva sto šedesát centimetrů. Vlasy měla uhlově černé, stažené do nenápadného ohonu. Její velké oči mandlového tvaru se zelenavě leskly.

„Graciela Ortizová. Strážník Ortizová,“ dodala, jako kdyby si právě vzpomněla.

„Strážníku.“ Eva sestoupila od oltáře. „Jste příbuzná pana Ortize.“

„Ano. Byl to můj praděda.“

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuji. Prožil pěkný a dlouhý život. Teď je s anděli. Ale otec Flores...“

„Nemyslíte, že je taky s anděli?“

„Doufám, že je, ale nežil dlouho a nezemřel pokojně v posteli. Ještě nikdy jsem neviděla takovou smrt.“ Rozechvěle se nadechla. „Měla jsem jednat rychleji a zabezpečit místo činu. Můj bratranec a já – Matthew pracuje na oddělení nelegálních látek – jsme měli zareagovat pohotověji. Ale hlavně já – byla jsem blíž. Matt seděl až vzadu. Myslela jsem – všichni jsme si to mysleli –, že otce Florese postihl nějaký záchvat. Doktor Pasquale a můj strýček, taky doktor, se mu pokusili pomoci. Seběhlo se to velice rychle. V minutách. Nanejvýš ve třech nebo čtyřech. Takže pohnuli s tělem a narušili místo činu. Omlouvám se.“

„Řekněte mi, co se stalo.“

Graciela popsala události podobně jako López.

„Zнала jste Florese?“

„Ano, trochu. Oženil mého bratra. Tím chci říct, že byl oddávající na bratrově svatbě. Kromě toho působil v centru mládeže. Chodím tam taky, takže jsme se potkávali.“

„Vaše dojmy?“

„Společenský, měl zájem o lidi. Zdálo se, že rozumí dětem z ulice. Napadlo mě, že sám možná prošel podobnou zkušeností.“

„Jevl zájem o nějaké konkrétní dítě nebo děti?“

„Ničeho jsem si nevšimla. Ale nevidala jsem se tam s ním často.“

„Vyjel po vás někdy?“

„Vyjel... Ne.“ Zdálo se, že to Gracielu nefalšovaně překvapilo. Zamyslela se. „Nevyjel a neměla jsem dojem, že by o tom vůbec uvažoval. A nikdy jsem neslyšela, že by porušil tenhle konkrétní slib.“

„Doslechla byste se o tom?“

„Těžko říct, ale moje rodina – a ta je hodně rozvětvená – se horlivě zapojuje do života farnosti a tohle je náš domovský kostel. Kdyby po někom vyjel, je pravděpodobné, že by šlo o někoho příbuzného nebo známého a rodinné drby se šíří rychlostí blesku. Moje teta Rosa dělá na faře hospodyně a moc jí toho neunikne.“

„Rosa Ortizová?“

„O'Donnellová.“ Graciela se usmála. „Máme víc větví. Jde o vraždu, poručíku?“

„Prozatím o podezřelé úmrtí. Můžete si promluvit s příbuznými a vyptat se jich na dojmy.“

„Nikdo nebude řadu dní mluvit skoro o ničem jiném,“ poznamenala Graciela. „Zkusím něco zjistit od těch, kteří ho znali líp než já.“

„Dobře. Nechám vašeho pradědečka odnést z místa činu, jakmile to půjde.“

„Vážíme si toho.“

„Kde pracujete?“

„Na dvě stě dvacet trojce tady ve východním Harlemu.“

„Jak dlouho jste u policie?“

„Skoro dva roky. Nejdřív jsem chtěla být právníčka, ale pak jsem si to rozmyslela.“

Patrně si to zase rozmyslí, usoudila Eva. V těch žhnoucích zelených očích polda prostě nebyl. „Seženu kolegyni a necháme odnést rakev. Kdyby vás napadlo něco o Floresovi, zastihnete mě na...“

„Policejní centrále,“ doplnila Graciela. „Já vím.“

Než Graciela s klapáním pohřebních podpatků odešla, Eva se ještě jednou rozhlédla po místě činu. Na jeden malý kostel jí tu připadalo až moc mrtvých. Jedna mrtvola ležela v rakvi, druhá u oltáře a třetí se dívala z velkého kříže.

Jeden zemřel ve spánku po dlouhém životě, druhý rychle a násilně – a třetímu prorazili ruce a nohy hřeby, aby ho připevnili na dřevěný kříž.

Bůh, kněz a věřící. Z Evina hlediska z těch tří vyfasoval nejhorší úděl Bůh.

„Nemůžu se rozhodnout,“ prohodila Peabodyová cestou k faře, „jestli ty sochy, svíčky a barevná okna jsou fakticky krásné nebo fakticky strašidelné.“

„Sochy až moc připomínají panenky a panenky jsou strašidelné. Pořád čekáš, kdy mrknou. A ty, co se takhle usmívají?“ Eva stiskla rty a povytáhla koutky úst. „Prostě víš, že mají plnou pusku zubů. Velkých, ostrých a lesklých.“

„Já to nevím. Ale teď se toho začnu bát.“

Malá, všední budova fary byla ozdobená dvěma okenními truhlíky s květinami a, jak Eva zaregistrovala, prakticky jí chybělo zabezpečení. Obyčejný zámek, okna s truhlíky otevřená jarnímu vzduchu a nikde žádné kamery nebo čtečky dlaní.

Eva zaklepala a zůstala stát, dlouhé nohy ukryté v prostých kalhotách a obnošených botách. Pod světle šedým sakem, které na sebe ráno hodila, se ukrývalo pouzdro se zbraní. Svěží květnový vánek jí čečral krátké hnědé vlasy. Měla široké oči barvy whisky. Nežhnuly jako Graciely a na první pohled z nich bylo poznat, že Eva je polda.

Otevřela žena s pohlednou tváří rámovanou bujnými tmavými lokny se zlatými konečky a prohlédla si Evu i Peabodyovou zarudlýma očima. „Je mi líto, ale otec López dnes nemůže přijímat návštěvy.“

„Poručík Dallasová z newyorské policie.“ Eva vytáhla odznak. „A detektiv Peabodyová.“

„Ach, samozřejmě. Promiňte. Otec říkal, že přijdete. Pojdte dál, prosím.“

Ustoupila. V klopě jejích černých pohřebních šatů zářil rudý karafiát – a pod šaty se skrývalo tělo s krásnými křivkami. „Dnešek je smutný den pro farnost i mou rodinu. Jsem Rosa O'Donnellová. Můj dědeček... Byla

to jeho zádušní mše, chápete. Otec López je ve své kanceláři. Tohle mi pro vás dal.“ Podala Evě obálku. „Požádala jste ho, aby sepsal, co otec Flores dnes dělal.“

„Jo, díky.“

„Mám mu dát vědět, že s ním potřebujete mluvit?“

„Zatím není třeba. Můžete mu vyřídit, že jsme uvolnili pana Ortize. Potřebujeme se s kolegyní podívat do pokoje otce Florese.“

„Zavedu vás nahoru.“

„Vy tady vaříte?“ zeptala se Eva, když se přesunuly z maličké vstupní haly ke schodům.

„Ano, a uklízím. Zařizuji různé věci. Tři muži potřebují někoho, aby se jim staral o domácnost. I kněží.“

Schody vedly do úzké chodby s bílými stěnami, tu a tam ozdobenými křížky nebo obrázky lidí v rouchách a s laskavými – nebo, podle Evy, melancholickými – výrazy. Někteří vypadali podrážděně.

„Zнала jste otce Florese?“ pokračovala Eva.

„Myslím, že velice dobře. Když někomu vaříte a uklízíte, dozvíte se, co je to za člověka.“

„A co byl za člověka?“

Rosa se zastavila před jedněmi dveřmi a vzdychla si. „Zbožný a veselý. Měl rád sport, aktivně i pasivně. Vyzařovala z něj... energie,“ dodala. „A hodně jí věnoval centru pro mládež.“

„Jak vycházel se spolubydlícími? S ostatními kněžími,“ doplnila Eva, když se Rosa zatvářila nechápavě.

„Velice dobře. S otcem Lópezem se navzájem respektovali a řekla bych, že byli přátelé. Chovali se k sobě nenuceně, jestli chápete, jak to myslím.“

„Jo.“

„S otcem Freemanem si byl ještě bližší, víte? Řekla bych, že měli víc společného mimo kostel. Sporty. Občas se s otcem Freemanem dohadoval o sportu, jak to muži dělají. Chodili spolu na zápasy. Většinu dní ráno běhali a často hráli míčové hry v centru.“ Znovu si vzdychla.